

Enteixinat

Joan Armengol Puig, Premi Arnau de Palomar 2022 en la categoria de Recull de poesia

1.

Encara no és de dia quan s'encenen
Nimis glòbuls de sol darrere els núvols,
Traginant rere el com llepasses cendra
Entre el dia i la nit que fa catúfols.
I apareix com un somni que es desvetlla,
Xerrica dents i ullals i s'encavalca
Inflamant un polsim de claror tendra
Nuada en un tramat que sembla malla
Abans que el dia es calci les xanquetes
Trampolejant amb les primeres passes.

2.

És l'hora d'estrenar (una hora nova),
Neixen les voluntats (i els seus propòsits),
Teixim el matí esclau (ve sense vores);
Estotgem un cel blau (viat de vori),
Intentem espolsar-nos (les recances),
Xipollegem en l'aigua (de la pica)
I ens esclarim les pors (totes les nafres).
Noliegem vaixells (en diuen vida),
Atrapem els perquès (preguntes simples),
També fem escandall (de les paraules).

3.

Entremig corre el temps bo i fent marrada,
Ningú posa topalls a fer la seva,
Tanta feresa és fer-ne un gra massa,
Encetem una treva remeiera.
Incloem dins el sac, el de les coses,
Xalocs i vents i alguna marinada
I amorosim el viure sense crosses
Negats en aigua tèbia d'una bassa
Atrapant els nenúfars que floreixen
Temporalment i sempre a deshora.

4.

En acabat, potser, segrestem somnis
Nets de palla i de pols, sense fronteres
Traspassem la meitat d'alguna ratlla.
Entotsolats, llancem coloms que volin;
Inconscients, vivim sense fer esmena,
Xarrupant el dolç nèctar de la tarda.
Intensament, que el rellotge no espera
Ningú que no carregui l'equipatge
Al muscle, al pedrer o bé a l'esquena
Tensat amb cordes de cànem i sarga.

Enteixinat 1. Caragols i card. Fotografia de Ton Armengol Puig.

5.

Entretinguts a esbombar les dèries
Només ens queda temps per perdre estona
Teclejant amb els dits alguna tecla
Ensinistrada per donar la nota.
Insistirem a desfer una desfeta
Xollant-ne les virtuts que volen feina
I les aixafarem amb la sabata
Negant-los l'esgarip que s'esllenega
Arran del precipici que s'atansa
Terra ensota del peu que les masega.

6.

Enllacem les setmanes, l'una amb l'altra,
Només un almanac mig desbotona
Tot aquest rebombori, ja s'atansa
El temps desenganyat i poca-solta
Interrogant la pell que es torna lloca.
Xacres aureolant la podridura
Infecten el llegat d'adolescència,
Només cal ansiejar que el que no dura
Acabi sols en una mala idea,
Tramposa, insolent i caparruda.

7.

Enteixinem el sostre (és baix el nostre)
Només amb canya fer-la i un guix tendre
Trencat i cantellut, ve una hora lloca
Enllacant el fracàs que viu al ventre.
I ens aüquen les queixes, les veus sordes
Xisclant arran del lòbul de l'orella,
Induïdes pel que desplau a l'hedra
Nascuda sense arrels damunt la panxa
Arran del niu on hi covem l'espera
Tot fent temps a l'aguait d'algun miracle.

8.

Es l'hora de comptar (i passar comptes)
Només sumar (que reculen les restes)
Treure'n el resultat (i algunes dècimes)
En fulls quadriculats (a la llibreta)
I amb tinta negra (sagna la vermella),
Xinesa, si pot ser (millor que blava).
I en copiar-ho a net (amb bona lletra)
Negarem que contingui cap errada
Abans que el corrector en faci esmena
Tipogràficament parlant, per ara.

9.

Empeny el cel borralls, manyocs d'estopa
Nascuts entre penombres que s'atarden,
Temps ha que feia trànsit aquella hora
En què el neguit desendollava l'alba,
Ingenu el cor calent, lliure de noses,
Ximpleses i pecats; una hora en cercle
Incendiava abrandada, a salt de mata,
Nueses cavalcant el llit del ventre.
Amb fe i poca esperança enfonyàvem
Turments mal treballats de feia un segle.

i 10.

Es hora d'endreçar, cal fer dissabte,
No sols treure la pols, l'embrutadissa
Terreja ja pertot i ens empastifa
El llegat que hem rebut (culpa dels pares).
I tanquem finestrals a la guingueta,
Xarbotegem estralls i fem la pena
Inacabablement. Tot ens estranya,
Només el desencant ens acontenta.
Abaixem persianes, la llum blava,
Taló en mà, vol estendre'ns la recepta. »

Enteixinat 2. Jocs. Fotografia de Ton Armengol Puig.